

Drahá zarmoucená rodino, přátelé, farníci, smuteční hosté, milí spolubratři v kněžské službě, dnes se loučíme s naším drahým a milým **Josefem Pecnem**, který se narodil ve Šmolovech u tehdy Německého, dnes Havlíčkova Brodu dne 4. března 1931, takže by právě dnes oslavil své úctyhodné 92. narozeniny. Jak ale pevně věřím, právě dnes slavíme jeho druhé narozeny, a to pro věčný život v nebi.

Josef o sobě vždycky s oblibou říkal, že je klukem z vesnice, což dokazoval i ve stáří svou úžasnou klukovskou radostí ze života a taky skromností a pracovitou obětavostí - vždycky a pro všechny.

Josef za svou poctivost, pracovitost a houževnatost vděčil svým rodičům, kteří vlastnili menší zemědělské hospodářství, na kterém bylo třeba hodně pomáhat a Josef, jako nejstarší ze čtyř sourozenců, měl jejich rodný grunt v dospělosti po svém tatínkovi převzít. Nebýt komunistického převratu v r.1948 a následné devastaci soukromého zemědělství, možná by se z Josefa sedlák, či po novu farmář, opravdu stal.

Nebo možná také ne, protože, jak sám později vzpomínal, už po pouti na Svatou horu v r.1946 uslyšel Boží volání „*Pojď za mnou ...*“ To mu tehdy bylo teprve 15 let.

Se svojí touhou stát se knězem doma nejdříve nepochodil, navíc se mu do cesty postavila nutnost doplnit si chybějící vzdělání, což pro synka ze vsi, který musel v první řadě denně až do pozdních nočních hodin v hospodářství pomáhat rodičům, nebylo vůbec jednoduché. Josef se ale životních nesnází nikdy nebál a nikdy se žádným nevyhýbal, naopak.

V srpnu r.1947 mu rodiče nakonec umožnili nastoupit do selesiánského ústavu pro pozdní kněžská povolání v Mníšku pod Brdy. Toto studium ale v noci z 13. na 14. dubna r. 1950 násilně ukončila STB, když obsadila budovu ústavu a pozatýkala všechny vyučující.

Josef se tedy vrátil domů a díky své vytrvalosti a touze po kněžství se mu v r.1953 podařilo odmaturovat na havlíčkobrodském gymnáziu. Nicméně, přijetí do kněžského semináře se tehdy pro syna „kulaka“ stalo jen snem, ale jak se později v jeho životě ukázalo ne neuskutečnitelným, protože Bůh své povolání a zaslíbení nikdy neodvolává.

Na radu svého tehdejšího zpovědníka P. Aloise Kadlece se Josef rozhodl založit rodinu. Jeho budoucí žena Františka rozená Králová, sloužila jako zdravotní sestra v havlíčkobrodské nemocnici. Sama chtěla vstoupit do kláštera, a proto Josefa jako nápadníka zprvu odmítala. Jenže Josef byl vytrvalý, a tak srdce Františky nakonec získal a 18. září r.1965 spojili své životní cesty svátostí manželství. Františka svého muže věrně provázela společným životem v dobrém i zlém až do své smrti v r.2012. Prožili spolu 47 požehnaných let a vychovali spolu 3 děti – Zdislavu, Františka a Dominika a těšili se ze svých vnoučat Honzy, Markéty, Elišky, Šimona, Vojtěcha a Dominiky.

Touha sloužit Bohu ale Josefa neopustila ani v manželství. V době totality se díky dominikánským terciářům zapojil do tehdy tajného domácího studia teologie, které bylo otevřené i pro ženaté muže. Teprve po sametové revoluci se mohl zapsat k řádnému dálkovému studiu na Katolické teologické fakultě, což učinil rok před svým odchodem na důchod, přičemž v průběhu života pracoval v pilníkárně, ve škrobárnách, v čistírně oděvů a nakonec v Kamenoprůmyslu.

Po ukončení teologických studií se v r.1993 na 20 let stal trvalým jáhnem ve zdejší havlíčkobrodské farnosti a obětavě se věnoval službě nemocným a seniorům, které navštěvoval doma i v nemocničních zařízeních. Svou laskavou a obětavou službou se zapsal do srdcí mnoha a mnoha lidí. O čemž jsem se jako akolyta a posléze jako trvalý jáhen nesčetněkrát přesvědčil, protože i po létech na něho mnozí nejen v psychiatrické nemocnici stále s vděčností vzpomínají a vyptávají se, jak se mu daří.

Otec Josef nebyl příkladem jen svou nezištnou službou druhým, ale také a svojí schopností překonávat těžké životní překážky a schopností přijímat s vírou a nadějí i nečekané Boží výzvy. Právě takovou byla i ta poslední, když ve svém pokročilém věku, v 82 letech, řekl Bohu své ANO a stal se 15.srpna r.2013 po smrti své ženy Františky knězem a místo zaslouženého odpočinku vypomáhal nejen v naší, ale i v okolních farnostech, kde bylo zrovna potřeba zastoupit kněze. Zejména ale sloužil ve své farnosti na důchoďáku čítající skoro 120 oveček, jak rád říkával Domovu pro seniory v Reynkově ulici, kde bydlel, sloužil mše, zpovídal a zaopatřoval. S humorem sobě vlastním říkával: „Co by za takovou početnou farnost kolkerý venkovský farář dal...“

Josef byl nezmar. Svědčí o tom i jeho tuhý kořínek, protože si nedopřával pohodlí. Ještě před nedávnou dobou měl v pokoji běžky a dokonce na nich tuším před Covidem byl a po něm dokonce odložil svou hůl, kterou dříve při chůzi používal.

Josef byl duchem stále mladý a nebál se v pozdním věku učit se používat nejen mobil, ale i počítač a internet, bohužel v posledních letech ho začala zlobit paměť, která ho začala v rozletu více omezovat.

Pokud byste ve svém srdci přece jen našli něco, čím vás Josef nepotěšil či zarmoutil, pak mu prosím v této mši ze srdce odpusťte, tak jako on určitě odpustil všem lidem, kteří snad někdy zarmoutili jeho, protože nepamatuju, že by někdy o někom řekl něco zlého.

Chtěl bych tímto moc poděkovat vám, Josefově rodině, za vaši celoživotní lásku a oporu, kterou ve vás Josef měl, i když jistě muselo být oboustranně náročné skloubit péči o rodinu s náročnou duchovní službou. Děkuji vám všem za to, čím jste pro Josefa v životě byli.

Myslím, že on pro nás nejen byl - tátou, dědou, knězem, přítelem či susedem, ale myslím, že pro nás taky ještě bude, a to velkým přímlyvcem v nebi, jak to psali mnozí z vás v reakci na zprávu o jeho nečekaném povolání k Pánu na věčnost.

Josef vždycky na otázku „jak se mu daří“ říkával, že líp, než si zaslouží. Věřím, že věčný pokoj a radost, které teď u Pána se svou Františkou má si oba opravdu víc než zaslouží.